

De geleerde Doktor

Novelle.

— Mevrouw Vermeulen heeft laten vragen, of ge morgenavond komt soupeeren.

— Waarom Ma; is er misschien wat bijzonders? vroeg Mien.

— Een avondpartijtje... wat jongelui...

— Daan ook?

— Nee, Daan kan niet; die had al een afspraak.

— Enfin, dan maar zonder broertjelief. Wel aardig van mevrouw Vermeulen, vindt ge ook niet?

— Ja, 't is om haar neef, om dien jongen dokter; hij komt een paar weken logeeren.

— Die geleerde heer? Bah, dan is de heele avond bedorven.

— Och kind, ge kent hem immers niet eens...

— O, maar 't moet een wonder van geleerdheid en dus van verveling wezen.

— Kind, kind, wees toch niet zoo dwaas! Ge kunt toch wel een gezellig mensch zijn, al zijt ge geleerd en beroemd.

— O, ja, oude heeren... maar zulke jonge... een, die niet kan tennissen, of roeien, of wielrijden... neen hoor, ik blijf liever thuis.

— Maar dat gaat niet; ik heb de uitnodiging al voor u aangenomen.

— Dan zal ik ook maar gaan... Maar 't is een opoffering, hoor! Stel u voor, dat ik 't ongeluk heb een paar uren naast zoo'n vervelenden Piet te moeten zitten, als die geleerde dokter.

— En dat « ongeluk » hebt ge; mevrouw sprak er van.

— Nu dan ben ik goed af.

Met een half lachend, half boos gezicht, draaide Mien zich om en liep naar de deur.

Ze ging een eindje wandelen.

Mien liep alleen naar het stille, schoone wegje, dat haar dorp met het naburige verbond. 't Was eigenlijk meer een laan: een smalle grintweg met aan weerszijden een rij hooge boomen en daarachter met bosch begroeide wallen. Met volle teugen ademde Mien de zuivere boschlucht in. Af en toe bleef ze even staan, om naar een vogel te luisteren, of naar een vlinder te zien; of ze rekte zich uit, of ze maakte eenige danspassen... Want ze vond het leven heerlijk; ze genoot van het goede, dat er was, elken dag, en ondanks haar twintig jaren was ze speelsch als een kind.

Plotseling deed ze een ontdekking.

Daar in het mos, dat den berm dekte, lag Daan met het hoofd op de armen te slapen. Zoo'n lui! Hij had z'n hoofddekse! afgezet en z'n lange, zwarte haren wapperden in den lichten wind heen en weer.

Zou hij haar niet merken ?

Voorzichtig sloop ze naderbij, stapje voor stapje over den berm, waarop het geluid, dat haar voeten maakten, in gras en mos onhoorbaar werd. Daan sliep door; ze hoorde zijn lichte ademhaling gaan. Ziezoo, daar was ze naast hem.

De plaagzucht fonkelde in haar lichtblauwe oogen, toen ze de hand uitstreckte en den slaper in z'n weligen haardos greep. Eén ruk, tamelijk fel...

— Alle duivels, wat is dat ? bromde een stem en een hoofd met een paar slaperige oogen erin werd opgeheven.

— O ! gilde Mien, en ze bleef stokstijf staan : het was Daan niet, het was een wildvreemde, een heer met donkere, dreigende oogen en een klein kneveltje. De vreemdeling staarde Mien even verbaasd aan; toen sprong hij op, maakte een lichte buiging, en zei spottend :

— Ge houdt er een bijzonder plezierige manier van wekken op na, juffrouw.

— Ik dacht, dat...

— Dat het uw verloofde was, die hier lag ?

Lachend keek hij naar het lieve figuurtje met het mooie, blozende kopje vóór hem.

— Neen, meneer, ik dacht... ziet ge... dat ge m'n broer waart.

— Dat ben ik helaas niet. Dus was het een vergissing?

— Ja, vergeef het me ..

— Ge zult het nooit weer doen... nooit weer ? vroeg hij, dreigend den vinger opheffend.

— Nooit weer, lachte ze flauwtjes.

— Nu, een vergissing moet vergeven worden... dat doet gij immers ook?

— Ja, knikte ze.

— Ik vergis me heel vaak, vreeselijke vergissingen soms, ging hij voort. Weet ge bijvoorbeeld, vor wie ik u aanzie ?

— Neen.

— Voor m'n zuster.

En meteen sloeg hij hij een arm om Mien's middel en zoende haar op de zachte lippen. Ze gaf een schreeuw van schrik; haar handen baiden zich en de tranen sprongen haar in de oogen.

— Dat is gemeen, riep ze uit.

Hij was al terug gegaan.

— Pardon, pardon, een vergissing... nu zie ik, dat ge m'n zuster niet zijt : die vindt het heelemaal niet erg. En een vergissing moet ge vergeven.

Ze draaide hem den rug toe en ging naar huis terug. Maar toen hij dadelijk daarna haar op zijn rijwiel voorbij snorde, even zijn hoed afnemend, keek ze hem toch met belangstelling na. 't Was gemeen van hem... maar... hij had toch een erg knap gezicht... 't was geweldig brutaal haar vergissing zoo te straffen... maar toch... de straf voelde niet onaangenaam aan. Ze zou

er niemand iets van vertellen .. en 't zou haar verwonderen, of ze hem misschien nog eens terug zag.

Den volgenden avond ging Mien naar de Vermeulens.

— Wel Mien, ik ben blij u te zien, zei de heer des huizes en daarna stelde hij aan elkaar voor : « mijn neef Johan — juffrouw Westervoorde ».

Mien zag twee ernstige, grijze oogen haar aankijken, echte geleerde oogen, vond ze, zonder eenige vroolijke tinteling. Ze gingen een beetje schuil onder zware, blonde wenkbrauwen, waarboven zich een hoog voorhoofd verhief, het voorhoofd van een denker. Dat was zeker de geleerde dokter.

— En hier hebt ge mijn anderen neef, Frits... juffrouw Westervoorde...

Een handgebaar, het begin van een buiging... Toen bleef Mien roerloos staan, met verbaasde oogen neef Frits beschouwend, kleurend over geheel haar gezicht. Daar stond hij, de geweldenaar, die haar gekust had tegen haar wil.

— Kent ge elkaar al? informeerde oom Vermeulen.

— Kennen... dat... is... te... zeggen... stotterde neef Frits, ook rood wordend.

Oom keek van den een naar den ander, lachte fijntjes, stak zijn arm door dien van neef Johan en stapte heen.

Hm, hm, zei hij, dan was de voorstelling een onnoodige formaliteit.

— Een net meisje, vond neef Johan.

Het « nette meisje » stond intusschen met een kleur als een pioenroos voor den heer Frits Vermeulen.

— Dat is het noodlot, juffrouw, zei hij, half lachend, half ernstig.

— O, als ik dat geweten had, zuchtte ze.

— Dan was u niet gekomen?

— Natuurlijk niet. Ge hebt me vreeselijk beledigd.

— Juffrouw, ge zijt onbillijk... ik gaf u een kus in plaats van een haarlok; is die ruil nu zóó slecht? Toe, ik meende het niet zoo erg... vergeef het me en laten we goede vrienden zijn.

Hij stak zijn hand uit en zij, na een lichte aarzeling, legde er de hare in.

— Ik had ook schuld, bekende ze.

— Gij hadt alléén schuld, beweerde hij.

— Waarom? Hoe kunt ge dat zeggen?

— Omdat u onweerstaanbaar was... zoo jong... zoo schoon... zoo jolig... en toen ineens zoo bedeesd...

— Het is een groote flirt, dacht Mien, maar ze luisterde toch met genoeg naar hem, want hij bleek, ook toen ze later aan tafel naast hem zat, een vroolijke gast.

— Gelukkig, dat ik niet naast dien vervelenden dokter zit, dacht ze. Hij heeft nog nauwelijks zijn mond opengedaan... Sophie kan haar plezier ook wel op naast zoo'n drogen geleerden heer.

- Men kan wel zien, dat uw neef Johan een geleerde is, meneer Vermeulen, merkte ze op.
- Waaraan ziet ge dat ?
- Aan zijn voorhoofd, dat is zoo hoog — en z'n oogen en z'n kin, wat spreekt daar een wilskracht uit.
- Ge zijt een menschenkenner, merk ik.
- Een beetje, antwoordde ze geveleid. Maar die geleerde heeren lachen nooit, hé ?
- 't Zijn echte droogstoppels, beweerde hij met vuur.
- Ma meende, dat ik vanavond naast hem zou zitten, uw tante had zoo iets gezegd, maar gelukkig...
- Ga als 't u belieft door, drong hij aan en z'n oogen schitterden. Maar dat deed ze niet; hij moest zich niet gaan verbeelden, dat ze liever naast hem zat.
- Dus ge houdt niet van geleerde heeren, juffrouw ?
- Niet erg. Als ze oud zijn, dan is 't wat anders. Maar jonge geleerden zijn onuitstaanbaar...
- Eigenwijs, juffrouw; zij weten het alleen.
- En ze staan heelemaal buiten het praktische leven, vindt ge niet ?
- Ge hebt volkomen gelijk.
- Ik beklaag uw neef eigenlijk. Wat ziet hij er droefgeestig uit; men kan zoo aan hem zien, dat hij aan heel andere dingen denkt, dan gij en ik, hé ?
- Er moest een wet gemaakt worden, dat het niet mocht jong en geleerd te zijn, er moest een boete op staan...
- Daar moest Mien hartelijk om lachen.
- Nu overdrijft ge, zei ze; vindt ge dit zelf ook niet ?
- Neen, ik overdrijf niet. Vindt ge ook niet, dat zulke jeudige doktoren taai zijn als leer ?
- O, maar uw neef ken ik niet; dat kan wel een heel vroolijk mensch zijn.
- Geloof ge het ?
- Toen lachten ze allebei, maar Mien antwoordde niet.
- Hij heeft toch een goedig gezicht, merkte ze eindelijk op.
- Maar die verwenschte geleerdheid, hé ? Ge zijt dus niet met een dokter of zoo iets verloofd, denk ik !
- Ik ben niet verloofd, bekende ze, maar met een geleerden dokter, dat zou ik heelemaal niet willen.
- Zou iemand als ik u aanstaan ? vroeg hij haastig, spottend.
- Neen, ge zijt niet ernstig genoeg, antwoordde ze een beetje scherp.
- Toen betrok zijn gelaat en hij zweeg een oogenblik. Plotseling hoorde Mien de stem van mevrouw Vermeulen, die zei :
- Ja, Suze, Frits heeft eerst in Gent gestudeerd en toen is hij nog een jaartje naar Parijs geweest.

Mien schrok hevig. Goede hemel, wat had ze gezegd; wat moest hij wel van haar denken? Ze was toch een domme gans!

Met bijna angstige oogen keek ze nu haar buurman aan.

— Hebt gij... ook... gestudeerd? begon ze.

— Helaas ja, een beetje, antwoordde hij op somberen toon, maar z'n oogen gloeiden van spotlust.

— Of zijt gij misschien... óók dokter?

— Als ik geweten had, dat het u mishaaide, was ik het niet geworden... maar nu is er niets meer aan te veranderen... of ik moet vennoot worden van neef Johan, die een handel in ijzerwaren drijft...

— Dus gij zijt de dokter. Wat een vergissing!

Mien wenschte zich ver weg van de spottende oogen, die haar zoo brutaal aankeken... die haar een blos van verlegenheid op de wangen joegen. En de rest van den avond bracht haar weinig plezier.

De geleerde dokter bracht haar naar huis.

— O, meneer, wat heb ik me gek aangesteld, nietwaar? zei ze bij 't afscheidnemen.

— Uw menschenkennis was vanavond niet sterk.

— Wat moet ge wel van me denken?

— Ja, als ge dat eens wist!

— Vindt ge 't erg akelig, wat ik gezegd heb?

— Ge hebt me vreeselijk beleedigd... mijn trots gekrenkt... mijn liefde voor de wetenschap half dood gemaakt, lachte hij. Maar er is vergeving voor alle zonden, ook voor de uwe. Van boetedoening kan ik u echter niet vrijstellen.

— Wat bedoelt ge?

— Dit, en meteen nam hij haar in zijn armen, en kuste haar, dat het een lust was.

Ze rukte zich los, holde naar de deur en riep: « Ge zijt een flirt, een slecht, een heel slecht mensch! »

— Dat ben ik, erkende hij, maar de verleiding in deze wereld is ook zoo groot voor een armen dokter als ik.

En toch!...

Veertien dagen later liet Mien zich door datzelfde slechte mensch rustig kussen. Maar toen droeg ze aan haar linkerhand een effen gouden ringetje en dat, nietwaar, dat maakt van een zeer geleerden, slechten dokter een boven allen lof verheven verloofde.

Niet verlegen.

« Zijt gij een vrouw », zei een man in zijn drift; « nooit zijt ge met iets tevreden ». — « Zoo », luidde het bitse antwoord: « En ik ben zeker, dat allen, die u kennen, zullen moeten zeggen, dat ik al met zeer weinig tevreden was, toen ik u tot man nam ».

N^r 2. Prijs 35 cent. — Abonn. per jaar 20,80 fr. 11 November 1922.

'T VLAAMSCH GEZIN

Geïllustreerd Weekblad

Redactie-Uitgave : Gebr. HANS, Contich.

Filips Van Artevelde

en andere verhalen

door A. HANS

